

УДК 351.741(477)

В. Д. Куценконачальник територіального управління
Державної судової адміністрації України в Одеській області**ІСТОРИЧНА ГЕНЕЗА УТВЕРДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СУДОВОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ УКРАЇНИ
ЯК СУБ'ЄКТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СУДОВОЇ ВЛАДИ: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ**

Україна намагається стрімко набирати обертів у позиціюванні себе як незалежної конкуренто-спроможної держави. Зрозуміло, що цей процес триватиме, проте для того, щоб обрати правильний шлях, у першу чергу, слід ознайомитись з історичними аспектами становлення певних державно-правових явищ із метою здійснення ґрунтовного аналізу та виведення перспективи.

Саме тому з проведенням судових реформ, зокрема у сфері організаційного забезпечення судової влади, доволі актуальним є питання генези такої діяльності, а точніше, процес взяття її під контроль Державною судовою адміністрацією України.

Деякі аспекти адміністративно-правового статусу Державної судової адміністрації України й організаційного забезпечення судів раніше вже розглядалися такими вченими, як А. Борка, В. Бринцева, В. Городовенко, В. Капустинський, Р. Кирилюк, О. Красноборова, І. Марочкін, А. Іванищук, В. Сердюк, А. Стрижак, Р. Ігонін, Г. Новосьолова, В. П'ятковський, А. Хливнюк та ін. Проте аналізованої нами проблематики вони торкалися лише опосередковано, досліджуючи більш загальні, спеціальні та суміжні чинники. Тим самим, історичний аспект утвердження Державної судової адміністрації України як суб'єкта адміністративно-правового забезпечення судової влади досліджений вітчизняною наукою адміністративного права поверхнево, безсистемно та потребує подальших наукових розробок.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі теорії адміністративного права, аналізу відповідних нормативно-правових актів, праць вчених та інших джерел з'ясувати історичний аспект утвердження Державної судової адміністрації України як суб'єкта адміністративно-правового забезпечення судової влади.

Проведення судової реформи, яке було зумовлено прийняттям Декларації про державний суверенітет України й Акта проголошення незалежності України, а також реальне забезпечення прав та свобод громадян, затвердження верховенства закону потребувало погодження судової системи із соціально-економічними та політичними змінами, що відбулись у суспільстві [1].

З радянських часів система судів в Україні мало змінилася. Від тієї системи, що перейшла до незалежної України від Радянського Союзу,

вона відрізняється появою господарських судів і Конституційного Суду України, який утворений поза межами судів загальної юрисдикції. Система загальних судів (суди з цивільних, кримінальних та деяких інших справ, зокрема військові суди), крім різноманітних перейменувань, структурних змін майже не зазнала [2]. Тобто, першочергово на території України організаційне забезпечення судової влади відбувалося так само, як і за часів Радянського Союзу.

Проте варто наголосити, що матеріально-технічна база судів не надто покращилася порівняно з радянськими часами, а де-не-де й навпаки. Через незадовільний стан приміщень, відсутність необхідної кількості комп'ютерної техніки, відключення приміщень від теплової, електричної та телефонної мереж, відсутність коштів на відрядження, папір, конверти, марки, канцелярське приладдя, оплату участі свідків та потерпілих у розгляді справ робота у багатьох судах організована неналежним чином [2]. І нині ця проблема не врегульована, але процесом. На початок 2003 р. приміщення більшості з 837 судів не відповідали вимогам щодо умов здійснення правосуддя, а 47 приміщень перебували в аварійному стані. Справи часто розглядаються у кабінетах суддів, а не у залах судових засідань. За таких умов про дотримання принципу публічності судового слухання годі й говорити [2].

Окрім того, тодішній уряд не передбачав необхідності розпочати процес планування та бюджетування для додаткових приміщень судів, у яких розглядаються все більші обсяги справ. Наслідком недостатнього виділення коштів та поганого управління бюджетом у деяких регіонах стало передчасне виснаження судами свого фінансування та вимушені затримки в діяльності та виплаті заробітної плати суддям і працівникам апарату суду. Проблема загострювалася через неналежні практики і процедури бухгалтерського обліку: адміністративний персонал був не в змозі скласти точний бюджет суду та розрахуватися за фінансовими зобов'язаннями. Закони, нашвидкуруч уведені в дію Верховною Радою та указами Президента в середині 1990-х рр., у спробі подолати проблему мали мінімальний вплив, оскільки шкода вже була заподіяно [3].

Цікаво, але у нинішніх реаліях у багатьох суддівських кабінетах також можна побачити

картину з доби радянщини. Проте зрозуміло, що держава прагне це виправити і, як ми вже наголошували, цей процес вимагає багато часу.

Протягом значного проміжку часу здійснення організаційного забезпечення діяльності загальних судів перебувало у віданні органів Міністерства юстиції. Виняток із цього правила становили лише господарські суди, організаційне забезпечення яких покладалося на Вищий господарський суд. Доцільність реалізації органами Міністерства юстиції функції організаційного забезпечення діяльності загальних судів неодноразово ставилася під сумнів вченими-правниками [4, с. 47; 5, с. 35; 6, с. 143–144], і не дарма.

Державна судова адміністрація (ДСА) України була створена в 2002 р. відповідно до п. 16 ст. 106 Конституції України та ст. 125 Закону України «Про судоустрій» Указом Президента 780/2002 від 29 серпня 2002 р. За одинадцять років до цього, 24 серпня 1991 р. Верховна Рада України прийняла Акт проголошення незалежності, прискоривши цим розвал Радянського Союзу та створення незалежної держави України [3].

Дивно, що ДСА була створена тільки в 2002 р., оскільки її необхідність та доцільність були зумовлені низкою нормативно-правових актів та тодішніми буденними реаліями. 16 червня 2003 р. Кабінет Міністрів України затвердив розроблену Державною судовою адміністрацією Державну програму організаційного забезпечення діяльності судів на 2003–2005 рр. [7].

Основними завданнями Програми визначено: створення належних умов для функціонування судів і суддів, органів суддівського самоврядування; створення цілісної системи кадрового забезпечення судової системи, утворення й запровадження системи професійної підготовки та перепідготовки суддів і працівників апарату судів; інформаційне, нормативно-правове та наукове забезпечення діяльності судової системи з урахуванням перспектив впровадження положень міжнародного законодавства; формування і становлення системи адміністративних судів [7].

У Програмі встановлено конкретні заходи щодо забезпечення діяльності судів, вирішення питань соціального забезпечення, безпеки та незалежності суддів, а також залучення до виконання завдань Програми центральних та місцевих органів виконавчої влади [2].

Створення ДСА в 2002 році стало розважливим та організованим довгостроковим кроком у відповідь на такий брак адміністративної спроможності. У підпорядкуванні ДСА виснаженій, нестабільній, еволюціонуючій судовій системі було мало сенсу, тому її ввели до підпорядкування та під контроль Кабінету Міністрів. ДСА повинна була контролювати, сприяти та здійснювати моніторинг ефективного адміністрування розгалуже-

ної системи судів у країні. І, хоча в назві не було жодного посилання на приналежність до міністерства, ДСА виконувала міністерські функції задоволення потреб судової системи. Певною мірою, вона мала слугувати еквівалентом судового міністерства [3].

Звернемо увагу на те, що до створення ДСА контроль та надання адміністративних послуг судам частково здійснювало Міністерство юстиції України через свій центральний апарат і територіальні управління. Також ці функції були частково покладені на голів судів, які, відповідно до розповсюджені організації моделі континентальної Європи, виконували подвійну роль: водночас були старшими судовими чиновниками й керівниками у власних судах та головними адміністративними чиновниками. До обов'язків останніх входило виконання всіх несуддівських функцій, пов'язаних із судами як організаціями, включаючи управління кадровими ресурсами, ведення матеріалів справ/архівів, фінансування і бюджетування, автоматизацію, обслуговування приміщень, забезпечення безпеки, транспортування, планування тощо [3].

Намагання виконувати ці адміністративні обов'язки водночас зі здійсненням своїх суддівських функцій неодноразово призводило до адміністративних труднощів і затримок у діяльності, частково через те, що не всі голови судів мали відповідні знання або досвід адміністративного менеджменту. Вони вчилися на практиці, що без компетентних наставників не є ефективною моделлю навчання. Окрім цього, більшість адміністративного персоналу взагалі не мали або мали недостатньо відповідного професійного досвіду та знань основ і суті судового адміністрування [3].

Як бачимо, необхідність у створенні спеціального державного органу, що буде займатись організаційними справами, була об'єктивно зумовленою: по-перше, зменшилось навантаження на голів суду, а по-друге, цією діяльністю тепер займаються професіонали.

Окремі положення стосовно функціонування Державної судової адміністрації України були відображені у Законі України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р. Згідно з положеннями зазначених нормативно-правових актів, Державна судова адміністрація України набула статусу центрального органу виконавчої влади, на який покладалося завдання організаційного забезпечення діяльності судів загальної юрисдикції, а її діяльність спрямовувалася та координувалася Кабінетом Міністрів України. Під час обговорення положень проекту Закону України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р., які стосувалися правового регулювання організаційного забезпечення судових органів висловлювалися різноманітні пропозиції щодо інституційного оформ-

лення процесу. Одні пропонували зберегти функцію організаційного забезпечення судових органів за органами Міністерства юстиції, інші наполягали на створенні в межах судоустрою України окремого, незалежного органу державної влади з питань організаційного забезпечення судових органів. У процесі обговорення проекту Закону України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р. прибічниками створення незалежного органу державної влади з питань організаційного забезпечення судових органів пропонувалося кілька альтернативних варіантів його назви. Зокрема, «Головне адміністративне управління у складі Верховного Суду України», «Генеральна Рада судової влади», «Вища Рада судової адміністрації» [4, с. 48; 8, с. 4; 9, с. 19; 10, с. 30; 11; 12, с. 3].

У 2002 р. державна судова адміністрація була органом виконавчої влади, що підпорядковувалась Кабінету Міністрів України та виконувала низку організаційних функцій, які отримала від Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь, а з назви, яку обирали для її індивідуалізації серед інших органів державної влади, зрозуміло, що головна мета судової адміністрації – адміністративне управління.

У Законі України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р. визначено Державну судову адміністрацію як центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовувалася та координувалася Кабінетом Міністрів України, а її голова призначався Президентом України. Після набуття Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 р. № 2222-IV чинності, відповідно до п. 9-2 ст. 116 Конституції України, Голову ДСА України призначав і звільняв із посади Кабінет Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України [4, с. 48; 13; 14; 15].

Тобто, поступово Державна судова адміністрація виходить з єдиного підпорядкування Кабінету Міністрів України.

Центральний апарат Державної судової адміністрації знаходився в Києві, мав 27 територіальних управлінь, по одному в кожній із 24 областей України, Автономній республіці Крим, містах Києві та Севастополі. Де було можливо, територіальні управління розташовувались в існуючих судових приміщеннях в обласних центрах, що забезпечувало тісні контакти, надання допомоги та здійснення контролю для виконання ключових адміністративних функцій. Після їх створення та введення в дію голови місцевих судів загальної юрисдикції, більшість яких до цього були в розпачі, залишившись сам на сам із завалами невіршених справ, недосвідченими новими суддями та нетерплячою громадськістю, відчули полегшення і підтримку. З адміністративною підтримкою ДСА голови судів отримали змогу зосередитися на

своїй ролі керівника й судді. Новий центральний апарат ДСА отримав ключову роль у розробці проектів положень та впровадженні нових положень, які формували нові національні адміністративні підходи і процедури, перш за все, для понад 600 українських місцевих судів загальної юрисдикції. До сфери управління ДСА частково входили господарські та апеляційні суди, які продовжували провадити свою адміністративну діяльність, включаючи бюджетування та фінансовий менеджмент. Зі створенням нових адміністративних місцевих і апеляційних судів у 2006 р. їм було надано той самий рівень самоврядування, що й господарським судам [3].

Як бачимо, перший крок до забезпечення зі сторони держави належного, достатнього та допустимого організаційного забезпечення судової влади, було розпочато зі створення Державної судової адміністрації та її територіальних управлінь.

Обов'язки центрального апарату ДСА включали підготовку зведеного бюджетного запиту для судів усієї судової системи та захист цього запиту на різних етапах його розгляду Міністерством фінансів, Кабінетом Міністрів та Верховною Радою. Попри те, що представники таких органів системи судового самоврядування, як З'їзду суддів і Ради суддів України, мали консультативну роль, ДСА виступала першим представником і посередником судової системи з питань бюджету в Кабінеті Міністрів і Верховній Раді [3].

Таким чином, окрім організаційної функції, підвидами діяльності ДСА були представницька та фінансова, які також зробили визначний внесок роль у формування її статусу.

Новою віхою у розвитку організаційного забезпечення органів судової влади стало прийняття нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. Положення цього нормативно-правового акта у частині регулювання організаційного забезпечення органів судової влади стали значним кроком вперед. Згідно з нормами цього законодавчого акта, Державна судова адміністрація була виведена з-під контролю Кабінету Міністрів України та стала підвітною з'їзду суддів України. Крім того, відповідно до положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р., змінився порядок призначення на посаду Голови Державної судової адміністрації: він призначається і звільняється Радою суддів, а не Президентом України, як передбачав попередній Закон України «Про судоустрій України» [4, с. 50; 11]. Закон також перевів усі територіальні управління ДСА до судової гілки влади, відновив роль ДСА як первинного представника і посередника судової системи з питань бюджетування в переговорах із Кабінетом Міністрів і Верховною Радою [11; 3].

Відтепер ДСА стала більш самостійною, оскільки була виведена з переліку органів виконавчої влади. Проте вона втратила цей статус та відповідні повноваження.

Такий перехід був вагомою перемогою для судової гілки влади в зміцненні своєї інституційної незалежності. Він відбувся в пік глобальної економічної кризи, і, з огляду на суворі економічні перспективи та стрімке зниження дохідної частини бюджету уряду, було проведено значне скорочення персоналу, внаслідок чого ті, хто залишились, були пригнічені та обтяжені додатковими обов'язками [3]. Тобто, були враховані не всі чинники, що могли негативно вплинути на можливий діапазон позитивних змін.

2 жовтня 2010 р. Рада суддів затвердила Положення № 12 «Про Державну судову адміністрацію України», в якому окреслено роль і функції ДСА України. Контроль та нагляд за повсякденною діяльністю ДСА належав Раді суддів України, виходячи з того, що органу суддівського самоврядування в період між з'їздами суддів [16].

5 квітня 2011 р. ДСА України затвердила Наказом № 82 Положення «Про територіальні управління Державної судової адміністрації України», де окреслено роль і функції територіальних управлінь ДСА України [17], а в 2015 р. був прийнятий Наказ «Про затвердження Типового положення про територіальні управління Державної судової адміністрації України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі» [18]. Таким чином, Державна судова адміністрація України повністю увійшла до суддівської гілки влади.

Загалом, перехід від виконавчої до судової гілки влади був тяжким. Заступник голови ДСА України зазначив, що упродовж останніх двох років у центральному апараті ДСА плінність кадрів становила 60–70%. Деяких працівників звільнили за неналежне виконання обов'язків, дехто обійняв посади в новостворених вищих судах або Вищій кваліфікаційній комісії. Плнність кадрів в управліннях ДСА подекуди сягала 90%. Втрата досвідчених працівників ДСА, заміна їх новим персоналом породила проблему, оскільки начальники управлінь повинні були набирати і навчати нових працівників [3].

Науковець Р. Ігонін вважає, що навіть загальний огляд і поверхневий аналіз повноважень ДСА, яка є органом, який здійснює організаційне забезпечення діяльності судів загальної юрисдикції, свідчить про належність лівової частини її повноважень до виконавчо-розпорядчих. Якщо судову владу тлумачити виключно у контексті ч. 2 ст. 1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», згідно з якою судову владу реалізують професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі і присяжні шляхом здійс-

нення правосуддя в рамках відповідних судових процедур, то доводиться визнати, що ДСА не має жодних повноважень, які можуть бути охарактеризовані як судові. Це означає, що ДСА, якщо не де-юре, принаймні, де-факто є органом виконавчої влади [4, с. 53]. Саме тому, цілком ймовірно, незабаром вона знову отримає цей статус.

Таким чином, історичну генезу становлення ДСА як суб'єкта адміністративно-правового забезпечення судової влади в Україні можна поділити на 3 етапи: 1) зародження організаційних функцій по забезпеченню суддівської влади в Міністерстві Юстиції України (1991–2002 рр.); 2) створення ДСА як виконавчого органу покликаного здійснювати організаційну (представницьку та фінансову) діяльність у сфері судової влади (2002–2010 рр.); 3) функціонування ДСА як частини суддівської влади (з 2010 р.).

Усе вище викладене дає змогу сформулювати такі висновки стосовно історичного аспекту становлення ДСА України як суб'єкта адміністративно-правового забезпечення судової влади в Україні:

- спочатку на території України організаційне забезпечення судової влади відбувалося таким самим чином, як і за часів Радянського Союзу;

- першим кроком з боку держави до належного, достатнього та допустимого організаційного забезпечення судової влади було створення ДСА та її територіальних управлінь;

- ДСА займалась не лише організаційним забезпеченням судової системи України, а й мала низку інших обов'язків, а отже, порівняно з сьогоднішніми, мала більшу юрисдикційність;

- необхідність у створенні спеціального державного органу, що буде опікуватиметься організаційними справами, була об'єктивно зумовленою: по-перше, зменшилось навантаження на голів суду, а по-друге, цією діяльністю тепер займаються професіонали;

- у 2002 р. ДСА була органом виконавчої влади в підпорядкуванні Кабінету Міністрів України та виконувала низку організаційних функцій, які отримала від Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь, а з назви, яку обирали для її індивідуалізації серед інших органів державної влади, зрозуміло, що головна її мета – адміністративне управління;

- поступово ДСА виходить з єдиного підпорядкування Кабінету Міністрів України, а окрім організаційної функції, підвидами діяльності ДСА були представницька та фінансова, які зробили внесок у формування її статусу;

- з 2010 р. ДСА стала самостійною, оскільки була виведена із переліку органів виконавчої влади. Проте вона втратила цей статус та відповідні повноваження, увійшовши до суддівської гілки влади.

Література

1. Історія створення ДСА України // Судова влада України. – 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://bt.mk.court.gov.ua/sud1405/information/jhuudfx/48813/>.

2. Огляд судової реформи в Україні. Роль модельних судів : // PRAVO. – 2004 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pravo.org.ua/files/sud/reforma/oglad_model%20sudu.doc.

3. Зіммер М. Державна судова адміністрація України: структурний аналіз та рекомендації // FAIR. – 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.fair.org.ua/content/library_doc/SJA_Structural_Assessment_MZ_ukr.pdf.

4. Ігонін Р. Інституційна еволюція організаційного забезпечення діяльності судів загальної юрисдикції (від проголошення незалежності України по сьогоднішній час) / Р. Ігонін // Малий і середній бізнес (право, держава, економіка). – 2011. – № 1/2. – С. 46–53.

5. Макаренко Г. «Суд» над суддею? [Інтерв'ю із Заступником Міністра юстиції України І. Ємельяновою] // Юридичний вісник України. – 2006. – № 13.

6. Истина... И только истина! Пять бесед о судебно-правовой реформе / под ред. Ю. Стецовского. – М.: Юрид. литература, 1990. – 432 с.

7. Про затвердження Державної програми організаційного забезпечення діяльності судів на 2003–2005 рр. :

Постанова Кабінету Міністрів України від 16.06.2003 р. № 907 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/907-2003-п>.

8. Про стан правосуддя в Україні, реалізацію Концепції судово-правової реформи та подальше становлення судової влади, однієї з трьох складових частин державної влади: Постанова П з'їзду суддів України // Право України. – 1995. – № 1. – С. 3–4.

9. Шишкін В. Що таке судова адміністрація / В. Шишкін // Віче. – 1994. – № 12. – С. 17–23.

10. Шляхи становлення судової влади (в рішеннях I–VIII з'їздів суддів України) / [уклад. Є. Овчиншкова та ін.; за заг. ред. П. Пилипчука]. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2008. – 240 с.

11. Закон України про судоустрій і статус суддів : станом на 6 вересня 2013 р. : відповідає офіц. текстів. – Х. : Право, 2013. – 192 с.

12. Приймак М. До формування механізму правління судової влади / М. Приймак // Право України. – 1994. – № 9. – С. 3–4.

13. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996 року. – К. : Преса України, 1997. – 64 с.

14. Про судоустрій України: Закон від 07.02.2002 р. № 3018-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3018-14>.

15. Про внесення змін до Конституції України: Закон від 08.12.2004 р. № 2222-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2222-15>.

16. Про Державну судову адміністрацію України: Положення від 22.10.2010 р. № 12 // Судова влада України. – 2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://od.court.gov.ua/tu16/norm/pol0/pol2/>.

17. Про затвердження Положення про територіальні управління Державної судової адміністрації України: Наказ ДСА від 05.04.2011 р. № 82 // court.gov. – 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dsa.court.gov.ua/dsa/14/N822011>.

18. Про затвердження Типового положення про територіальні управління Державної судової адміністрації України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі : Наказ ДСА від 15.07.2015 р. № 104 // court.gov. – 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vl.court.gov.ua/tu03/rozdil3/polozennya>.

Анотація

Куценко В. Д. Історична генеза утвердження Державної судової адміністрації України як суб'єкта забезпечення судової влади: адміністративно-правові аспекти. – Стаття.

У статті визначено, що історична генеза становлення Державної судової адміністрації України (ДСА) як суб'єкта адміністративно-правового забезпечення судової влади поділяється на 3 етапи: 1) зародження організаційних функцій по забезпеченню суддівської влади в Міністерстві юстиції України (1991–2002 рр.); 2) створення ДСА як виконавчого органу, покликаного здійснювати організаційну (представницьку та фінансову) діяльність у сфері судової влади (2002–2010 рр.); 3) функціонування ДСА як частини суддівської влади (з 2010 р.).

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, Державна судова адміністрація (ДСА), діяльність, суб'єкт, судова влада.

Аннотация

Куценко В. Д. Исторический генезис становления Государственной судебной администрации Украины как субъекта обеспечения судебной власти: административно-правовые аспекты. – Статья.

В статье определено, что исторический генезис становления Государственной судебной администрации Украины (ГСА) как субъекта административно-правового обеспечения судебной власти делится на 3 этапа: 1) зарождение организационных функций по обеспечению судебной власти в Министерстве юстиции Украины (1991–2002 гг.); 2) создание ГСА как исполнительного органа, призванного осуществлять организационную (представительную и финансовую) деятельность в сфере судебной власти (2002–2010 гг.); 3) функционирование ГСА как части судебной власти (с 2010 г.).

Ключевые слова: административно-правовое обеспечение, Государственная судебная администрация, деятельность, субъект, судебная власть.

Summary

Kutsenko V. D. The historical genesis of the formation of the State Court Administration of Ukraine as a subject of the support of the judiciary: administrative and legal aspects. – Article.

The article stipulates that historical genesis of the formation of the State Court Administration as a subject of administrative and legal support of the judiciary in Ukraine is divided into 3 phases: 1) the emergence of organizational functions to ensure the judicial authorities in the Ministry of Justice of Ukraine (1991–2002); 2) the creation of the State Court Administration as the executive body designed to implement organizational (financial and representative) activities in the field of judiciary (2002–2010); 3) the functioning of the State Court Administration as part of the judicial power (from 2010 to present).

Key words: administrative and legal support, activity, judiciary, subject, the State Judicial Administration.